

ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ, οι Εβραίοι εμίσουντο λόγω της θρησκείας τους. Στον 19ο και στις αρχές του 20ου αιώνας, εμίσουντο λόγω της φυλής τους. Σήμερα μισούνται επειδή έχουν δημιουργήσει ένα κράτος - έθνος, το κράτος του Ισραήλ. Το μίσος παίρνει διάφορες μορφές, παραμένει όμως βασικά το ίδιο: είναι η άποψη ότι οι Εβραίοι δεν έχουν δικαίωμα να υπάρχουν ως ελεύθερα και ίσα ανθρώπινα όντα.

Η τελευταία όμως μορφή εδημιούργησε ένα είδος αντισημιτισμού που λειτουργεί διαφορετικά. Η δυτική άποψη για τους Εβραίους και την γη τους είναι ριζωμένη στην πολιτιστική μας κληρονομιά.

Για περισσότερο από 1.000 χρόνια, ο Χριστιανισμός έχει τοποθετήσει τους Εβραίους συγχρόνως ως τον περιούσιο λαό και την «Συναγωγή του Σατανά» - Αποκάλυψη, 2:9 και 3:9 (στη Βίβλο του Αγίου Ιακώβου). Η Βίβλος, η οποία περιγράφεται ως «το πιο πολύτιμο αγαθό που η ανθρωπότητα αυτή μπορεί να παρέχει», στην ενθρόνιση του Βασιλέως Καρόλου III, εξύψωσε την εβραϊκή γη στην Ιερή Γη, την εβραϊκή πόλη στην Ιερή Πόλη και έναν Εβραίο ιεροκήρυκα σε Υιό του Θεού.

Καθ' όλη τη διάρκεια του Μεσαίωνα, ή ειδωλοποίηση των Εβραίων, τόσο ως φονέων του Χριστού αλλά και ως τέκνων του Θεού, ήταν η βάση του δυτικού πολιτισμού, πολλές φορές με καταστροφικά αποτελέσματα.

Το μείγμα του φθόνου και της απέχθειας που αντιμετώπιζαν οι Εβραίοι ανά τους αιώνες έχει επιδεινωθεί με τα επιτεύγματά τους. Έχουν επιδείξει μια καταπληκτική ικανότητα να ευδοκιμούν, πολλοί δέ απ' αυτούς να γίνονται μεγάλοι επιστήμονες, καλλιτέχνες, συγγραφείς και οικονομικοί παράγοντες.

Παρ' όλο που οι Εβραίοι αντιπροσωπεύουν το 0,2% του παγκόσμιου πληθυσμού έχουν αποκτήσει τουλάχιστον 20% των βραβείων Νόμπελ.

Μερικές φορές έχουν κατηγοριοποιηθεί ως υπάνθρωποι, άλλες φορές ως υπεράνθρωποι. Έχουν αντιμετωπίσει προσπάθειες εξολοθρεύσεως και προσπάθειες εκμεταλλεύσεως. Υπήρξαν περίοδοι όπου ήσαν αντικείμενο ειδικού θαυμασμού. Σπάνια όμως τους έχουμε δει ως «απλώς ανθρώπους».

Όσο κοσμική κι αν γίνεται γίνεται μια κοινωνία, συνεχίζει να επηρεάζεται από τό παλιό χριστιανικό ψυχόδραμα.

Η άλλη όψη, η χαρά με την οποία η κοινωνία «κλειδώνει» πάνω στις αγχώδεις σχέσεις με τούς Παλαιστίνιους, ελκύει από την σχέση που έχουν παρουσιάσει για τούς Εβραίους ο Σαίξπηρ και ο Chaucer, καθώς επίσης και η πολιτιστική μνήμη του Ιούδα. Μια παρόμοια ιστορία εξελίσσεται στον ισλαμικό κόσμο, με την δαιμονοποίηση των Εβραίων στο Κοράνι.

Είναι τόσος ο αντισημιτισμός στην κοινωνία, ή μάλλον, είναι τόση η βαθιά οικειότητα μαζί του, όπου, στον 21ο αιώνα, μια γελοιογραφία ενός Εβραίου πρωθυπουργού να κατασκευάζει ένα τοίχο από πτώματα μπορεί να μην ληφθεί υπ' όψιν ως «κριτική για το Ισραήλ».

Η εισαγωγή της εβραϊκής πολιτείας στο οικοσύστημα του παραδοσιακού αντισημιτισμού έλαβε χώρα δεκάδες χρόνια πριν το Ισραήλ ιδρυθεί.

Δημοσιευμένα το 1903, τα Πρωτόκολλα των Πρεσβυτέρων της Σιών, η έκδοση με την μεγαλύτερη επιρροή που έχει ποτέ δημοσιευθεί, ήταν μια απάτη που ισχυριζόταν ότι εγράφη από το Πρώτο Σιωνιστικό Κογκρέσο το 1897, η τυπική έναρξη της κίνησης για την εγκαθίδρυση του Ισραήλ. Σκοπός του ήταν να αποκαλύψει μια σκοτεινή συνωμοσία των Εβραίων να διεισδύσουν σε κυβερνήσεις, στην Εκκλησία και στα ΜΜΕ και για να προκαλέσουν πολέμους και επαναστάσεις και να επιφέρουν την άνοδο μιας παγκόσμιας αυτοκρατορίας η οποία να κυβερνάται από Εβραίους.

Παρουσίαζε την επιθυμία των Ιουδαίων για αυτοδιάθεση ως μια συνωμοσία για να καταλάβουν την υφήλιο. Προσαρμοσμένο από μια σάτιρα του 1864 που επιτίθετο στον Ναπολέοντα III και μια γερμανική αντισημιτική νουβέλα του 1868, ήταν σχεδιασμένο να προκαλέσει αντισημιτισμό μέσα στην Ρωσία, όπου ο Τσάρος απειλείτο από τούς Εβραίους Μπολσεβίκους.

Ακόμη και στον 21ο αιώνα, συνεχίζει να προκαλεί συνωμοτικές, αντισημιτικές σκέψεις, έναντι του Ισραήλ και του «λόμπυ των Σιωνιστών».

Σήμερα η υπερτιμημένη αξία της ιουδαϊκής πολιτείας της επιτρέπει να χρωματίζεται ως μοναδική παγκόσμια απειλή, η οποία χειραγωγεί κυβερνήσεις και πρέπει να υπάρξει αντίσταση από όλους τους ανθρώπους με συνείδηση.

Μια από τις νεωτερικές του μοντέρνου αντισημιτισμού είναι να καμουφλάρεται πίσω από την κίνηση για κοινωνική δικαιοσύνη, στρέφοντας την δυτική συνείδηση κατά των δικών της αξιών. Καθώς η Βρεταννία, οι Ηνωμένες Πολιτείες και άλλες ελεύθερες χώρες μοιράζοντας τα θεμέλια της φιλελεύθερης δημοκρατίας με το Ισραήλ, το να επιτίθεται κανείς στην ιστορία της Δύσεως, στις αξίες και τον πολιτισμό της συχνά συνδυάζεται με τις επιθέσεις κατά του εβραϊκού κράτους.

Είναι μια νέα παραπλανητική μορφή του παλιού μίσους. Είναι μέρος μιας πιο εκτεταμένης κοινωνικής κίνησης, που φορτίζεται όχι από την θρησκεία ή την ρατσιστική ιδεολογία αλλά από μια λατρευτική πίστη στην δική της πολιτική.

Παρακάμπτει τις παλιές φωτοπροσαρμογές φορώντας μια νέα μάσκα, καθιστώντας τη νέα μορφή πιο δύσκολο να τη συλλάβεις. Και ως μέρος μιας προσπάθειας να υπονομεύσει τις αξίες μιας ελεύθερης κοινωνίας ενώ ποζάρει ως η έκφρασή τους προσφέρει μία μέθοδο για να σιωπούν οι αντίπαλοι.

Δίνοντας όνομα στον αντισημιτισμό δεν είναι πιά αρκετό, καθώς ο ορισμός αυτός παραμένει αγκυροβλημένος στο ρατσιστικής βάσης μίσος του περασμένου αιώνα. Η νέα αυτή μισαλλοδοξία, αντιθέτως, είναι βασικά πολιτική και επιτρέπει

την στρατολόγηση προσδευτικών Εβραίων, ως άλλοθι. Είναι βασικό να βρεθεί ένας νέος τρόπος να ταυτοποιηθεί και να απαντηθεί η νέα αυτή αδιαλλαξία. Αρχίζει με το να της δώσουμε ένα όνομα: **Ισραηλοφοβία**.

ΠΗΓΗ: [ΕΣΤΙΑ, έντυπη έκδοση](#), 17.7.2024, του Δικηγόρου ΓΙΩΡΓΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.